

Zahmlený pôvod kresťanskej demokracie

Branislav Michalka

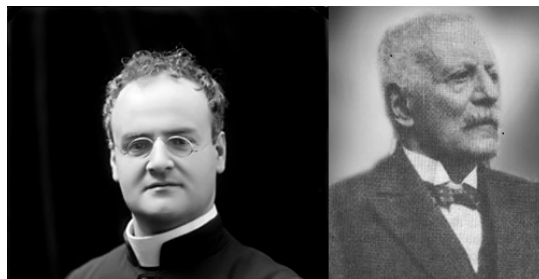
14. júla 2020 ✝ Cirkev ✝ Európska únia

Otcov zakladateľov EÚ môžeme rozdeliť na dva prúdy – kresťanský a ľavicovo-liberálny. Aj keď sa dnes už dokonale ukázalo, že tzv. kresťanská demokracia slúžila len ako zásterka na pomalé presadenie liberálnych a neomarxistických ideí a oklamanie kresťanov, stále pokračuje zavádzanie, ktoré interpretuje tzv. kresťanských otcov zakladateľov EÚ ako konzervatívov, ktorým ľavičiari ukradli ich ideu kresťanskej Európskej únie. V skutočnosti boli aj oni, z katolíckeho pohľadu, rovnako liberálni a ľavicoví ako ich sekularistickí partneri v zakladaní.

Na počiatku bola exkomunikácia

Nad počiatkami kresťanskej demokracie sa vznášajú temné mraky, o ktorých sa mnoho nehovorí. Ak sa aj spomenú niektoré mená, tak len okrajovo. A pritom ich vplyv na kresťanskú demokraciu bol fundamentálny, dlhoročný a masívny.

Meno, ktoré stojí na počiatku kresťanskej demokracie je bežným ľuďom takmer neznáme. Ak sa chcete o ňom niečo dozvedieť, musíte hľadať, a to väčšinou v zahraničných zdrojoch. **Romolo Murri** bol totiž exkomunikovaný kňaz a to je, aj pri všetkých liberálnych pokleskoch súčasnej Cirkvi, predsa len silná káva, navyše ak sa tradicionalistom neustále zdôrazňuje údajná neposlušnosť voči hierarchii.

Romolo Murri ako hrdý kňaz a rovnako hrdý laik

Narodil sa v roku 1870 a počas štúdia na teologickej fakulte navštevoval prednášky marxistického filozofa Antonia Labriolu, ktorý ho ovplyvnil svojimi myšlienkami! Murrimu patrí v dejinách kresťanskej demokracie významné prvenstvo – založil prvú stranu, ktorá je považovaná za predchodkyňu kresťansko-demokratických strán. Bolo to v roku 1904 a strana niesla názov Národno-demokratická liga. Už 2. júla 1905 bola odsúdená pápežom sv. Píom X. a bolo zakázané veriaciim laikom do nej vstupovať. V roku 1907 bol Murri suspendovaný a v roku 1909 exkomunikovaný z Cirkvi.

Volebné právo a jeho história

Evidentne si však z toho nič nerobil, svojich názorov sa nevzdal a naďalej sedel v talianskom parlamente. Exkomunikácia bola zrušená až v roku 1943, rok pred jeho smrťou, a podozrivo kolидуje s nástupom talianskych kresťanských demokratov k moci po páde fašistického režimu.

Okrem toho, že bol exkomunikovaný, tak sa stihol v roku 1912 ešte aj oženiť. Skutočne nasledovania hodný moderný kňaz! Vzal si Nóрку Ranghildu Lundovú, ktorá bola pravdepodobne protestantka. Jej otec bol istý čas predsedom nórskeho parlamentu. Aby nebol zábavy koniec, tak prvým predsedom Murriho strany bol jeho budúci švagor Giuseppe Fuschini.

K jeho blízkym spolupracovníkom patrila **Don Luigi Sturzo** (syn baróna d'Altobrande), ktorý je už uvádzaný aj oficiálne, ako jeden zo zakladateľov kresťanskej demokracie. Bol tiež kňazom a vôbec mu neprekážalo, že jeho mentorom je exkomunikovaný a ženatý kňaz.

Don Luigi Sturzo

zdroj: wikipedia

Spoznali sa už ako študenti a Sturzo tri mesiace býval u Murriho. Spolu založili Taliansku univerzitnú katolícku federáciu. Sturzo otvorene priznával: „Otec Murri ma definitívne priviedol ku kresťanskej demokracii.“ Avšak Murriho ponuku na kandidatúru do parlamentu predsa len pred I. svetovou vojnou odmietol.

Počkať, kým sa zmení politická atmosféra, sa ukázalo ako rozumné, lebo keď skončila vojna a Pius X. bol mŕtvy, už nikto neobťažoval kresťanských demokratov exkomunikáciami. A tak mohol Sturzo s čistým štítom založiť v roku 1919 Taliansku ľudovú stranu.

Po nástupe Mussoliniho k moci bol Sturzo vyhodnotený ako prekážka pri jednaniach o Lateránskych dohodách a stratil podporu Vatikánu. Odišiel do exilu, najprv bol v Londýne, neskôr v Paríži a nakoniec v New Yorku. Po návrate v roku 1946, keď sa novej vláde údajne podarilo sfaľšovať referendum o monarchii a z Talianska sa stala republika, sa Don Luigi aktívne zapája do politiky a stáva sa nakoniec doživotným poslancom. Dnes prebieha proces jeho blahorečenia.

Romolo Murri však nebol jediným kresťanským demokratom, ktorý mal problémy s pápežom a cirkevnou hierarchiou. V rovnakom čase prichádza vo Francúzsku na scénu **Marc Sagnier**, mladý právnik propagujúci demokratické a sociálne kresťanstvo. Založil v roku 1894 časopis Le Sillon (Brázda) a aj hnutie rovnakého mena. Henri Guillemin, historik a Sagnierov asistent o ňom pochvalne píše:

„V čase, keď sa katolíci zasadzovali za myšlienky pravice alebo krajnej pravice, vrátane Sylabu bludov Pia IX. z roku 1864, ktorý odsúdil liberalizmus, tak Marc Sagnier, veriaci katolík, ale bez dogmatických poučiek, bol ľavicovým republikánom, dokonca krajne ľavicovým.“ Sú to zaiste úprimné slová spolupracovníka a obdivovateľa, ktoré neklamú.

Marc Sagnier

zdroj: wikimedia commons

Odhliadnuc od príznačného politizujúceho zavádzania, v ktorom je pápež bl. Pius IX. označený za exponenta pravice a nie jednoducho za toho, kto povedal doktrínálnu pravdu a zakázal liberalizmus raz a navždy, musíme konštatovať, že označenie Marca Sagniera za krajne ľavicového republikána, a to samotným jeho priaznivcom, nám pomáha pochopiť, čím boli kresťanskí demokrati na počiatku 20. storočia voči Cirkvi – krajnou republikánskou ľavicou.

Z toho pohľadu je ich dnešné prezentovanie ako „konzervatívcov“ dokonale komické. V roku 1910 pápež sv. Pius X. v encyklike *Notre charge apostolique* odsúdil hnutie Sillon a myšlienky s ním spojené.

pokračovanie v II. časti

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/zahmleny-povod-krestanskej-demokracie/>